

Таким чином, Саурська (квітнева) революція 1978 р. стала черговим етапом протистояння панівних, етнічних кіл афганського суспільства. Ввід радянських військ привів до загострення громадянської війни.

Список використаної літератури:

1. Ляховский А. Тайны афганской войны / А. Ляховский, В. Забродин. – М.: Планета, 1991. – 374 с.
2. Володимир Лук'янюк. Квітнева революція в Афганістані [Електронний ресурс] // Цей день в історії : [https://www.jnsm.com.ua/m/h.shtml], 24 квітня 2017 р. – Режим доступу: https://www.jnsm.com.ua/h/0427P/.
3. Ковальков О. Квітнева революція 1978 р. в Афганістані у висвітленні органу ЦК КПРС газети «Правда» / О. Ковальков // Наукові записки / – Київ : ІПІЕНД, 2009. – Вип. 17. – С. 164–171.
4. Никитенко Е. Г. Афганистан: От войны 80-х до прогноза новых войн / Е. Г. Никитенко. – М.: Астрель, АСТ, 2004.– 362 с.
5. Robert D. Caplan. Soldiers of God: With Islamic Warriors in Afghanistan and Pakistan / D. Robert. – Vintage Departures, 2001. – 301 p.

Науковий керівник: к.і.н., доцент Сухушина О.В.

В. Г. Іванов

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

«ШОКУЮЧИЙ РЕАЛІЗМ» ГЮСТАВА КУРБЕ

Ім'я Гюстава Курбе (1819-1877) значить для мистецтва ХІХ століття не менше, ніж Рембрандта і Веласкеса для ХVІІ століття. Адже він відкрито проголошував своїм творчим методом реалізм, був членом Паризької комуни. Гюстав завжди перебував в центрі класових битв, починаючи з революції 1848 року. Г. Курбе ніколи не очолював повстання, але його твори натхненні тими, хто брав участь в них, – людьми праці. Він став зображувати їх так, як колись представляли лише богів, міфологічних героїв, королів. Мистецтво Курбе ненавиділи, як тільки можна ненавидіти бунтаря, або бачили в ньому прапор боротьби за краще майбутнє. Так сприймається його живопис і донині.

Палкий популяризатор реалістичного демократичного мистецтва, чудовий організатор, Г. Курбе всією своєю діяльністю відповідав вимогам сучасних йому прогресивних критиків, які зверталися із закликом: «Ми вимагаємо від художника в першу чергу сучасності, тому що ми хочемо, щоб він впливав на суспільство, направляв його по шляху прогресу. Ми вимагаємо від нього правдивості». У рішучу боротьбу вступив Г. Курбе з салонним мистецтвом [1].

Гюстав Курбе народився на сході Франції в багатій селянській родині, навчався в Безансоні, а потім в Парижі. Написаний в широкій манері «Автопортрет з чорним собакою» та інші ранні твори пройняті настроями мрійливості свідчать про романтичну спрямованість художника. Однак незабаром в ньому пробуджується глибокий інтерес до тверезого і точного відображення повсякденної дійсності в різних проявах. Він починає зображати своїх сучасників в величину натури, посилюючи монументальність та вагомість форм. Соціальні ідеї знайшли найбільш сильне вираження в картині «Дробильники каменів» Художник вклав соціальний зміст в образи робітників – старого і юнака, змучених непосильною працею, але наполегливих і витривалих. «Так починають і так закінчують», – написав Курбе в поясненні до цієї картини [2].

Справжнім одкровенням була картина «Похорон в Орнане», де у великих масштабах історичної композиції постали на повен зріст прості громадяни Франції, сучасники художника. Кожен з учасників події написаний з натури. Проте, зобразивши похорони одного з обивателів провінційного містечка, Г. Курбе дав не просто жанрову сцену або груповий портрет жителів. Він зобразив галерею характерних типів дрібних буржуа і селян, ремісників і священнослужителів свого часу. Передачі гострої характерності і пластичності форм Гюстав приділяв особливу увагу. Він вважав за краще писати на тонованих полотнах, переходячи від темних до більш світлих тонів і оживляючи найсвітліші місця різкими

відблисками. «Я роблю в моїх картинах те, що сонце робить в природі», – писав художник. Популярність художника виходить далеко за межі Франції. У Бельгії і Німеччині художня молодь вітала його як вчителя і вождя реалістичного напрямку в живописі [1].

Своє сприйняття світу у всій його реальності Г. Курбе передає в портретах, пейзажах і натюрмортах. В портрети він вводить елементи пейзажу або інтер'єру. Іноді його портрети здаються етюдами до жанрових картин. Значним є внесок Г. Курбе в розвиток натюрморту, часом об'єднаного з пейзажем. Тематична картина продовжує займати особливе місце в творчості Курбе в 1860 роки. В картині «Повернення з конференції» (1863) художник сатирично зображує п'яних священиків, які ледь тримаються на ногах, викликаючи сміх в селянина – свідка цієї сцени.

В період Паризької комуни Г. Курбе стає її активним учасником і як художник і як громадський і політичний діяч, президент федерації художників, «охоронець усіх видів мистецтв і музеїв Парижа». Після поразки Комуни Г. Курбе був запроторений у в'язницю і засуджений до колосального штрафу за руйнування в дні Комуни Вандомської колони, в якій повсталі бачили символ реакції. За допомогою друзів, художнику вдається втекти до Швейцарії, де проходять останні роки його життя. Він продовжує працювати серед інших вигнанців-комунарів. На цей час припадає його пейзаж «Хатина в горах» [3].

Отже, мужнє реалістичне мистецтво Гюстава Курбе, його бунтарство, його заклики звернутися до зображення сучасності досить яскраво позначилися на формуванні багатьох прогресивних художників не тільки у Франції, але й далеко за її межами. Традиції його реалізму заповнили передове, демократичне мистецтво багатьох країн. Поставлені ним завдання відтворення різних сторін сучасності знайшли відгук у творчості наступних поколінь художників.

Список використаної літератури:

1. Гюстав Курбе – «сын революции» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.chernorukov.ru/articles/?article=612>, вільний (16.02.2019).
2. Творчество Гюстава Курбе [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://smallbay.ru/artfrance/courbet_creativity.html, вільний (16.02.2019).
3. Творчество Гюстава Курбе [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://holsta.net/articles/tvorchestvo-gyustava-kurbe.html>, вільний (16.02.2019).

Науковий керівник: к.і.н., доцент Захарченко М. В.

В.Г. Іванов

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

УКРАЇНСЬКЕ ПИТАННЯ НА ПАРИЗЬКІЙ МИРНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ 1919–1920 рр.

На Паризьку мирну конференцію з 18 січня 1919 року по 21 січня 1920 року зібралися представники понад 30 країн. Вирішальна роль на конференції належала лідерам трьох великих держав - прем'єр-міністрів Франції Ж. Клемансо, прем'єр-міністрів Великобританії Д. Ллойд Джорджу і президентові США В. Вільсону. На Паризькій мирній конференції «українське питання» не виділялося окремим пунктом до розгляду. Воно виникало в процесі визначення повоєнних кордонів Польщі, Румунії, Чехо-Словаччини. Представники українських делегацій не визнавалися повноправними представниками українського народу. Українці були єдиним народом, право якого на самовизначення на конференції було проігноровано [1].

Очолювати Українську делегацію УНР та ЗОУНР було доручено Г. Сидоренку. Проте делегація Західної області УНР діяла окремо. Головними цілями української делегації на цій конференції було домогтися визнання незалежності УНР, отримання допомоги й підтримки з боку країн Антанти в боротьбі з більшовиками, а також посісти гідне місце в системі післявоєнних міжнародних відносин. УНР, яка уклала в 1918 р. у Брест-Литовську договір з Німеччиною, стала її союзницею і не повинна була брати участь в конференції. Франція, яка була зацікавлена у відродженні єдиної й нерозділеної Росії та «Великої Польщі» за рахунок